

Marin Gherman

Jocul dilemelor

versuri

Râmnicu Sărat
2015

Gherman Marin, *Jocul dilemelor*, Râmnicu Sărat, Editura RAFET, 2015, 92 p.

Coperta I: după o pictură de *José Roosevelt*
Grafică de *Andrius Kovelinas* (coperta ciclul I),
Siegfried Zademack (coperta ciclul II), *Oxana*
Yambykh (coperta ciclul III).

© Editura RAFET, 2015

© Marin Gherman, 2015

ISBN

Invizibila polaritate

Noul Don Quijote

În regatul luminii
Don Quijote vorbește cu spinii,
se consideră poet și pare inervat,
caută-n memorie clipe de neuitat,
dar nu găsește.
El este neliniștit și puțin agitat.
În fața oglinzii stând,
el și-a adus aminte
de prima sa moară de vânt –
prima sa dragoste,
una mecanică,
una neînțeleasă.
Medita la rotațiile unei elice,
ce face pâine din spice.
Retrospecta cum l-a mușcat un câine,
când i-a dezgropat din întâmplare
mâncarea lăsată pe ziua de mâine.
Și stă singuratic Don Quijote,
vorbește cu spinii,
scriind poezii în regatul luminii.
Despre o lume utopică i se înșiră versul.
Și de sute de ani crede
că doar cititorii-i vor înțelege sensul.

Inspirația

A câta oară
un fluture alb rătăcește în mine.
Mă cuprinde naiv,
meditează o clipă
și începe să strige că s-a plictisit.
El vrea să mă părăsească,
aducându-și aminte clipele
când îi erau întregi aripile...

Cândva el zbura deasupra porții Raiului,
balansa între două lumi antagoniste:
una reală
și alta virtuală.
Lângă poartă – doi îngeri naivi
care-i șopteau „vino la noi”,
îi făceau din ochi,
îi citeau ode
și-i vorbeau în limba franceză
cuvinte frumoase ca la o serată vieneză
cu oaspeți din toată lumea.

Când era să fie de îngeri prins,
fluturile începu să cadă spre pământ
și într-o dimineață l-am găsit pe masa mea
de scris...

Dilemă falsă

Niciodată binele n-o să biruie răul,
fiindcă această biruință
n-o să mai aparțină binelui.
Binele-i bun de la sine,
fără demonstrare.

Niciodată, nici măcar în nopțile
cu lună plină,
o pictură fantastică
n-o să demonstreze altei picturi
că-i mai frumoasă.

Binele și răul
stau la aceeași masă
și beau dintr-un singur pahar,
fără să se contrazică.
Fiecare își știe valoarea.

Binele și răul sunt doi ochi diferiți:
fiecare din ei vede același obiect,
dar în culori diferite.
Dacă răul ar deveni întuneric,
iar binele – lumină,
o mică flacără nu ar înghiți în timp de
noapte
întunecimile, ci s-ar contopi cu ele.

Răul e un șoarece de câmp,
iar binele – un vultur orb...

Doar naivele popoare luptă contra răului,
pe când binele din lume începe să dispară.

Moneda lui Ludovic al XVI-lea

E trist în dormitorul regal.
Ludovic toarnă vin în pocal,
dar nu bea, n-are dreptul.
El privește pe geam,
căutând în zadar tinerețea.
„Am ales o coroană a nefericirii
și o rudenie din stârpea vulturului bicefal”,
spunea regele,
aruncând în aer o monedă.
Suveranul ironic zâmbea
și când moneda cădea pe revers
regele făcea totul invers:
își aducea aminte
cum se plimba prin castelul regal,
discutând cu oaspeții care soseau la bal.

„Am schimbat casa părintească de la țară
pe un castel plin de nefericire”,
striga suveranul,
aruncând în aer aceeași monedă
și dacă peste noapte
nu se ivea pe cer o cometă –
regele se întrista
și citea din mers
cea ce scrie pe avers,
lângă imaginea sa.

Și nu știa cine-i de vină
c-a apărut prima ghilotină,
și nu înțelegea de ce moneda are numai
două fețe.

Iar domnișoara Fortuna
îi șoptea la ureche întruna
că în zilele de la urmă,
când totul va decide moneda,
rostogolindu-se pe masa regală
după o traiectorie
în formă de spirală –
cea mai bună alegere
va fi fața nevinovată,
adică fața laterală.

Ludovic tresări
ca dintr-un somn adânc,
cu visuri, semnificații deșarte,
și strigă: „Corect, domnișoară, ai deplină
dreptate”.
Apoi a zâmbit suveranul,
și-a scuturat de pe haină tot praful,
și a mers să vorbească cu poporul.
Era ferm convins că n-are nici o vină,
între timp sosi și Maria Antoinette,
iar mulțimea îi aștepta cu nerăbdare,
lângă ghilotină.

Statică

În camera mea
geamul mă privește atent.
E-un fel de ochi ce vede interiorul
și nu observă cum ninge afară,
ca într-un Waterloo cu ciori croncănind.
Trupul meu de copil
din casa de peste drum,
până la care se fac pe jos vreo 24 de ani,
și-a lipit palma de geamul rece,
îndepărtându-se de mine
pe zi ce trece.
Știm unul de altul:
eul de azi îl cunoaște
pe eul de cândva,
iar cel de cândva e orb.
Putem, de fapt, să ne întâlnim
într-o după amiază a inexistenței,
la mine în cameră
sau
la dânsul în cameră,
să dăm mâna, să ieșim în stradă,
să întrerupem fiorul tăcerii...
Trec zile de-a rândul,
nimic nu se schimbă.
Când mă privesc în oglindă
simt cum suspină Timpul

în spatele meu.
Mi-e frică să întrerup statica din mine,
atunci când geamul mă privește atent,
ca un ochi de Sfinx
rupt dintr-un trup de leu.

Zeul fals

Un zeu fals
s-a născut peste noapte,
iar oamenii nu-l observau.
Zeul trecea peste pietrele mari de munte,
peste covoarele lungi de Vatican
și vorbea de la tribune gigantice
vorbe deșarte, gânduri infernale.
Și era pretutindeni.
Când priveai pe geam,
îl vedeai cum se plimbă pe stradă.
Când intrai în bibliotecă,
îl vedeai cum se ascunde în cărți.
Când te priveai în oglindă,
îl vedeai cum îți subminează chipul.
Zeul trăia în fiecare.
Uneori părea invizibil, transparent,
și mulți credeau că-i absent.
Avea două ocupații:
absorbea omenirea din oameni
și secătuia mințile de lumină.
Era un zeu al maselor
și era mândru că lumea e dominată de el.
Își bătea joc de cei drești, lipsiți de rațiune
și putere,
cei ce prevesteau sosirea unei nefericite ere,
însă nimeni nu vroia să-i asculte.

Frica de spații

Spațiile în care se plimbă cuvintele,
căutând noi sensuri
sunt goale,
spunea Diogene
confeccionându-și butoiul.

Poemul

Poemul, de fapt,
e-un rege bătrân de tot
și gândește ca un copil.
E-un rege de care a și uitat istoria.
El își mai caută gloria
pe la balcoane,
se mai roagă în fața unei icoane,
mai vizitează sanctuare regale,
își mai caută linia vieții în palme,
își mai plimbă prin curtea castelului câinii,
mai stă la sfat cu bătrânii
și crede că e rege, totuși.

Dimineța se gândește la țări necotropite,
la lumi neinventate,
la opere neinspirate
și la domnișoare
din împărății imaginare.

Poemul e și un rege nebun
ce-și caută prin împărăție
fericirea
și e supărat pe doamna Fortuna
că i-a hărăzit prea lungă dominație,
și nu știe ce să facă cu atâția adepți,
cu atâta influență.

Bătrânul poem șchiopătează,
iar poeții îi dau câte o mână de ajutor,
îl sprijină, îl curtează,
îi repetă mereu că-i tânăr.
El crede, sărmanul, fiindcă gândește ca un
copil,
naiv de tot și infantil.

Uitare în creștere

Pe zi ce trece
strada pe care pășesc poeții
se face mai mică, mai scundă,
spațiul se îngustează.
Și într-o bună zi
poeții o să se trezească prinși într-o capcană
urbană,
creată de câteva clădiri istorice
din centrul Cernăuțiului.
Ei o să fie muștrați de ideile vechi,
nerealizate.

Privind prin timp,
poeții o să-l vadă pe Ciprian Porumbescu,
stând într-un colț al camerei din
penitenciar,
urmărind atent scurgerea timpului
în clepsidra vioarei:
„Mai am o oră și jumătate...”
În promenada lor poeții
o să-l vadă și pe voievodul Alexandru cel
Bun,
stând în scaunul său de domnie,
ținând în mână o coală de hârtie,
care s-a aprins și transformă
materia în fum...

Deodată un înger grăbit, de-abia respirând,
cu aripa frântă
căzu din cer pe pământ
și strigă:
„Domnilor, arde *Privilegiul!*...”
În jur se făcu o tăcere indiferentă,
îngerul privi în părți și-și dădu seama
că declarația sa e cam întârziată...
Un singur om de pe stradă,
care mătura frunzele toamnei îi răspunse
râzând fără noimă și fără nici o emoție:
„A ars *Privilegiul!* Și ce dacă?...”.

Simfonia ideilor

I

Maestrul n-a venit la cină într-o seară.
Lumea sta îngândurată
și privea cum se sting lumânările.
Și nimeni,
dar absolut nimeni,
n-avea curajul să se așeze la masă;
trebuia ales un alt maestru.

II

Cineva
sosi din lumea tainelor,
îmbrăcat în mantia nopții, din Lancrăm,
bătu la ușă
și începu să asculte dialogul cuvintelor.
Ceilalți din jurul lui spuneau:
„Am vrea și noi să ascultăm
ce spun cuvintele
și dacă mai sunt împodobite cu flori
ideile, mormintele?”.
El asculta și le vorbea:
„Cuvintele nu spun nimic,
ele doar ne inspiră”.

III

Cineva
sosi din lumea inerției,
ca un spirit al adâncurilor,

bătu la ușă
și începu să asculte chemarea inimii.
Ceilalți din jurul lui spuneau:
„Am vrea și noi să ascultăm
ce-ți spune inima,
care-i misterul?
Și de mai poate fi înțeleasă luna,
cerul”.
El asculta și le spunea:
„Aveți inimile voastre,
ascultați-le...”.

IV

Cineva
sosi din lumea necuvintelor,
bătu la ușă
și începu să asculte tăcerea pietrelor.
Ceilalți din jurul lui spuneau:
„Am vrea și noi să ascultăm
tăcerea pietrelor moarte
și de mai sunt înecate cuvinte în mări,
în oceane,
când plouă în luna lui marte?”.
El asculta și le spunea:
„Tăcerea nu se ascultă,
ea e-un vid între două cuvinte”.
- Să fii maestru! rostea mulțimea.
- Nu pot, fiindcă „eu sunt cel care păzește
poarta

ca nu cumva eu însuși să fug' ...

.....
Așa și n-a mai fost ales maestrul.

Lumea era preocupată
de ascultarea pietrelor,
de sporirea tainelor
și de lupta cu inerția....

Și astfel, orchestra-și începu simfonia.

Taina porților închise

„Tu, poartă, urlă! Și tu cetate țipă...”

Isaia (14, 16)

Demiurg sta la poarta Babilonului și
plângea.
Se-ntreba:
lătratul câinilor
se mai aude oare
în orașul tristeții?
Sau se văd doar umbre de păsări rătăcite,
creând o imaginară, nesfârșită cruciadă a
umbrelor,
risipind cetățile,
ascuțind săbiile,
defrișând pădurile,
batjocorind catedralele...

Demiurg sta la poarta Babilonului și
plângea.
Vroia să spună ceva,
dar nu știa în ce limbă.
Turnul Babel a căzut,
păsările zburau pe rând în sus.

Se făceau evidente
urmele unui car pierdut.
„Aici a fost Themis, zeița judecății”,
a spus Demiurg,
găsind în nisip balanța dreptății...

Un spirit al revoltei
se plimba pe insulă,
lucrurile din jur își schimbau culorile.
Timpul pribeag căuta ieșirea
din labirintul istoriei.

Pe-un deal singuratic
Bonaparte ținea în mână o floare
și număra petalele,
privind la oceanul întemnițat
în clepsidra timpului.

Pe insulă apăru Denis Diderot
și-l privea cu disperare.
Îi spunea că toate poemele
depind de timp.
Clipele sunt niște păsări călătoare
care se întorc în patrie
și au frică să se atingă de soare,
atunci când zboară spre nemurire...

Deodată, adevărul
se-ntoarse cu spatele spre Bonaparte,
care începu să bată din palme,
dar se opri
și nimic nu-i trecea prin minte.

Și-auzi ca răspuns filosoful
ca într-o surdină a ceții:
„Cuvintele tale rămân doar cuvinte”.

Lecția luminii

Orice lumină,
chiar și cea mai neesențială,
chiar și cea mai minusculă,
se compune din două componente banale:
formula luminii care se numește „este”
și formula luminii care se numește „nu-i”.

Întunericul e aceeași lumină,
dar una invizibilă,
una care pare că nu există.
Când de pe tabla de șah dispăre regina,
lumea interioară a bătăliei se schimbă,
iar regina
oricum continuă să existe,
ascunsă fiind în naivitatea pionului.

Lumina se aseamănă cu marea.
Dacă turnăm marea într-un pahar,
dar unul absolut mare,
spunem:
„Aici a fost marea,
iar acum nu-i”.
Absența mării
oricum ne-aduce aminte de valuri.

Dacă la litoral n-a ajuns încă nici un val,
aceasta nu înseamnă că n-o să ajungă.

Orice „Nu” este un „Da” ce tace.

Între „Nu” și „Da” există numai tăcere.
Tăcerea e mai mult decât o gălăgie,
tăcerea apelor e mai mult decât un zgomot,
tăcerea frunzelor e mai mult decât un
foșnet.

Nu auzi nimic, dar deslușești sunetele.
Nu vezi nimic, dar percepi lumina...

În afara cuvintelor există ceea ce nu există,
iar lumina se zbate între „Da” și „Nu”,
întrebând de Dumnezeu dimineața
să vină pe pământ sau să nu mai vină....

Vis

Domnitorul se ascundea în tristețe
și mă privea în ochi
cu o severă, neordinară blândețe.
Liniștea respirației îi era concentrată
ca o sabie ascuțită, lucrată.
Mă privea și simțeam că nu mă privește,
și vorbea cu mine,
dar convins eram că nu vorbește.
Domnitorul discuta cu propria sa privire,
nu-mi permitea să mă apropiu.
O senzație a regretului mă prindea de
mâini,
vedem cum trec zile, cum trec săptămâni.

Un zgomot m-a trezit dintr-o lume
medievală –
dimineața, rostogolindu-se
peste Putna voievodală.

Dac-aș avea două vieți,
n-aș fi mai fericit
decât acum,
cu o singură viață.

Liber fiind în alegere,
aș trăi prima mea viață
privind cerul,
fără să-i cunosc vreodată misterul.

Apoi, la întâlnirea de la Poarta Milenară,
aș fi auzit cum plâng
sinucișii pe prispele istoriei,
cerându-mi viața.

L-aș fi văzut pe Ernest Hemingway
cu ideea de a sfârși romanul,
pe Ilarie Voronca cu gândul la o fericire
perfectă,
pe Vladimir Maiakovski,
strigând: „Nu trageți, tovarăși!”
pe Seneca împrietenit cu sclavii istoriei.

Aș avea de ales, de suferit...

Două vieți nu m-ar face mai fericit
decât una,
care o trăiesc acum.

Omul afloriment

Memoriei bunicului Dumitru

Au îmbătrânit oglinzile,
spunea bunicul despre sine,
au îmbătrânit și deodată
au început să se răzbune,
reflectându-mi, de parcă,
toate faptele rele,
toate faptele bune.

Au îmbătrânit oglinzile
și nici nu mai înfloresc
ca odinioară pădurile.

În schimb, încep să înflorească timpul
în memorie,
anii se adună
ca degetele într-o mână.

Au îmbătrânit oglinzile,
spunea bunicul despre sine,
dar sufletul
oricum tânăr rămâne...

Dialog

Dimineața a venit deasupra orașului
ca un înger rece

și a scăpat din mână cartea...

Regele deschise ochii și văzu un om
necunoscut,

privind printre gratii la el,

șoptind:

„Sire, m-ați visat aseară.

Sunt un om simplu,

nu scriu poezii,

nu inventez nimic inspirat.

De ce m-ați visat?”

„Nu știi”, răspunse regele.

„Cum adică nu știți? Conduceți o țară,

eliberați popoare din închisoare

și le întemnițați a doua zi,

și nu știți de ce m-ați visat pe mine,

un om simplu?”

striga omul necunoscut.

„Nu știi”, răspunse regele.

„Nu știți”, repetă omul

și se îndreptă spre ușă.

Deodată regele-i spune:

„De când m-au întemnițat
visurile nu-mi mai sunt regale”.

Paradoxul manechinelor

Viața seamănă prea mult cu teatrul.
Manechinele s-ar pe geam afară
și se plimbă pe stradă,
păpușele de teatru
nu se supun actorilor,
marionetele se răzbună pe regizori.

Poți să găsești într-un manechin
ceva simpatic
și-ți faci un prieten fals.
Poți să te plimbi cu el prin grădina publică
sau poți să-i zâmbești unei păpuși,
fără să-ți dai seama
că mimica ei e dominată
de indicațiile unui regizor anonim...

Luptând cu răceala neființei,
manechinele vor să devină oameni,
iar oamenii, paradoxal,
vor să aibă trupul manechinelor.

În așteptare

Mâinile mele erau reci,
mai reci decât ideea despre răceală.
Așteptam ziua, se făcea seară
și nimic nu se schimba:
așteptarea se aștepta singură pe sine...

Un înger adormit
căzu de la înălțimi pe o piatră de granit,
făcând să zboare într-un spațiu infinit
porumbeii ce se odihneau pe mormânt.
Sufletele eliberate zburau departe,
într-o lume neobișnuită, fără de păcate...

M-am trezit la țărmul unei mări,
aveam impresia că sunt,
cugetam fără cuvinte, eram de parcă mut.
Era cald și o corabie venea la mal,
din care un copil a coborât.
Îl priveam atent, nu înțelegeam de ce-i
posomorât.

- Cine ești? – l-am întrebat.
- Sunt un om. Și vreau să-ți fiu trup!
- Bine, i-am spus, și deodată m-am născut.

Între idoli

Idolii ne privesc de departe
ca niște animale răpitoare.
N-au pene, n-au blană,
n-au gheare,
dar au în schimb venin
din care se naște minciuna.
Ei sunt mulți și nu pot împărți prada
care-i puțină.
Iubesc ascunzișurile,
din care ies dimineța
pentru ca să-i sară oamenilor în spate.

Oamenii îi suportă toată viața.
„Așa trebuie”, spun ei celor ce-i
înconjoară...

Ne uităm unii la alții și fumăm în tăcere
țigările.
A trece și asta cumva, spunem, a trece...

Depășirea himerelor

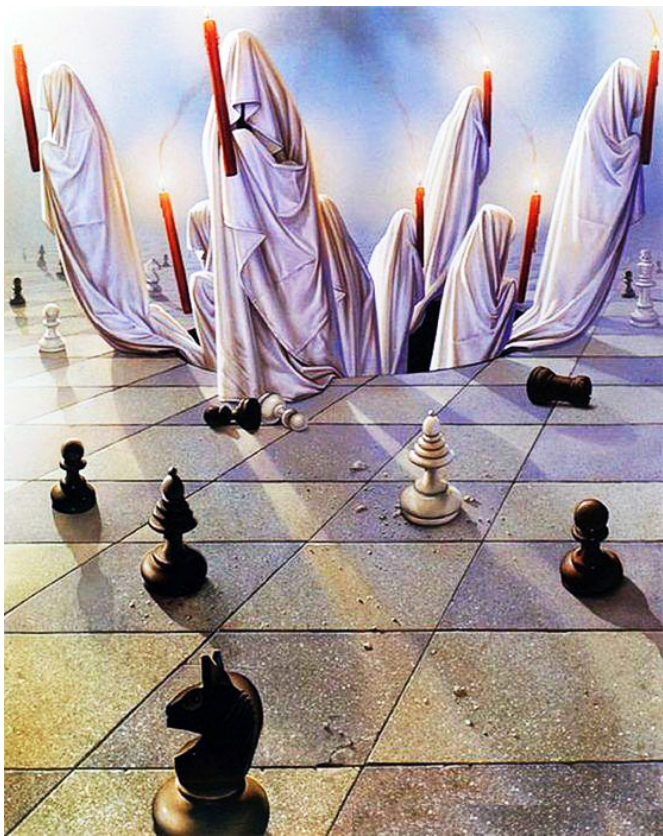
Să ne oprim aici,
în fața unui zid himeric, de netrecut.
Suntem înconjurați de licurici,
de amintiri bizare,
de scări stropite cu sânge.
Orașul tău de cândva a murit,
balconul casei
s-a prăbușit peste păsările însetate
de libertate.
Licuricii himerici ți se bagă în ochi,
ți se bagă în gură,
în memorie și în visuri.

Să ne oprim aici.
Pe ziduri se preling șuvoaie de smoală
dintr-un iad străin,
dintr-o lume a licuricilor întunecoși.
E oare zidul meu? – mă întreb.
Nu, este zidul iluziilor mele,
ce iată că descrește
și sar peste el ca peste o baltă
cu râme de ploaie.

Orașul încet reînvie,
păsările se trezesc din somn.
Purgatoriul se macină-n minte.
Pe drumul meu apare Beatrice.

Șah În tăcere nocturnă

Uneori, în vreme de noapte,
În fața teatrului din Cernăuți
statuia lui Vasile Alecsandri
trece fastuos ca să-și vadă copiii.
Oamenii mici
se ascund în mantia nopții,
captivați de liniștea lunii.

Deodată, dar absolut himeric,
măștile teatrului învie
ca niște fețe din lut ce respiră:
Masca tragediei râde în hohot o noapte,
Masca comediei își vede optimismul potolit,
iar Masca cea de toate zilele rămâne în
continuare moartă.
Măștile fac mare zarvă în vreme de noapte.

Un sunet abia auzit –
lumina soarelui lovind
oglinzile din culise –
întrerupe liniștea poveștii nocturne.
Domnișoara Dimineață se trezește din somn,
aprinde lampa,
slobozind câinii regali și paznicii în stradă.

Măștile înfricoșate se retrag
ascunzându-se

care în trupul tainelor vii,
care în trupul tainelor moarte
ca niște suflete fugare
ce-așteaptă
să apară din nou luna
pe cerul Cernăuțiului de noapte.

Metoda somnului

Somnul este un veritabil monstru

Salvador Dali

Salvador sta rezemat de-un baston.
Călătorea prin gând,
ca un copil alergând
după vânt.
Visa a câta noapte un somn
de tot adânc,
cum în ruinele zilei de ieri,
dinaintea nașterii,
își căuta cu lampa
prin tuneluri
fratele.

În jur ninge cu absurditate:
în loc să caute, în vis, Salvador,
desena o piatră cu un creion,
ascuțit cu un cuțit
la fel desenat.
Piatra moartă i se făcu o pasăre vie.
Făcând cuib rotund nu departe de mare,
își învăța puii mici să zboare.
Frumos vis, repeta Salvador,
dar la ce mă ajută?

Căuta în buzunar vreun nasture rupt
din cămașa fratelui pierdut,

ca să intuiască imagine planetă
fără gravitații,
cu tigri alergând din timpuri în spații,
spriați de zborul unei albine în promenadă
în jurul unui măr-grenadă.

Și se trezi Salvador,
rezemat de baston.
Deodată,
plictisit de căutări fără sens,
începu să-și picteze portretul,
conturând culorile beretei,
se gândi, paranoic,
cum ajung valurile la țărmurile Cretei,
cum alergau spartanii să-și învingă
dușmanii...

Desena Salvador,
vedea cum trec anii.
Somnul vroia demult să-l deseneze,
îl uita deseori,
fapt ce-l făcea să se-inerveze.

Ideea, însă, fu una banală:
rezemat de baston, pătîmind,
gândi într-o zi să doarmă desenând,
sau să deseneze dormind...

Trupul ecoului

Sunt o simplă imitare
a Eului,
ca un ecou ce dublează
vocea vorbitorului.

Ca orice ecou,
trăiesc în fântâni.
În căutarea izvoarelor
înech metafore în ape.

Sunt un trup al ecoului,
auzit în fântâni,
rătăcit în desișuri de codri
și mă-ntreb:
Cine mă strigă?

Labirint

Aparțin cuvintelor
care m-au părăsit.
Zidul din fața mea,
în spatele căruia bate vântul regretului,
pare că s-a prăbușit.
Sunt trist...

Picioarele nu-mi aparțin,
le-am dăruit pământului.
Pașii mă ajung din urmă,
fugăriți de răceala vântului
și mă cheamă
să privesc îngerul cu o carte în mână,
de deasupra porții,
pe care intru în fiecare zi când rămân singur
cu ideile
ce le port prin lume.

Popoarele ce intră pe poartă
alături de mine
n-au nici ochi, nici urechi
și nu aud cuvinte din cartea îngerească,
preferând, în schimb,
o țigară
țesută cu tristețe
dintr-o efemeră substanță.

Mirosul de fum se prinde de mine
și stau pe brânci, răsucit ca un șarpe sub
poartă,
cu idei intoxicate...

Respir lent și caut salvarea
din nou
într-un șirag de cuvinte deșarte.

O iluzie a cercului

Stau întins pe pământ
la o margine a cercului,
conturat pe nisip
cu degetul mic.
Trăiesc în propria-mi lume,
o lume a rotunjimii inventate.
Fac ce doresc.
Aș deveni rege al cercului mic,
certat oricum cu Malevici
din lumea pătrată,
înrudit cu Pitagora,
fiul triunghiului-mit.

Ca orice rege fals,
pe-o clipă mă simt important,
dar impresia moare
odată cu sosirea valurilor mării,
care-mi spală cercul inventat.

Antisingurătate

Când te simți singur
ascultă liniștea din tine,
ea îți este cel mai bun prieten
și nu te va trăda nicicând.
Fii atent, liniștea are multe perspective:
din ea se nasc cuvinte frumoase
despre iubire,
apar speranțe luminoase
și vei avea mulți prieteni
care vor fi alături de tine.

Când te simți singur
ascultă liniștea din tine
și privește-te în oglindă,
străduiește-te să prinzi cu un ochi
liniștea,
retrăgându-se în peștera sufletului tău.
Dubleaz-o, fă-o mai multă,
de parcă ai vopsi în culoare albă
camera în care vrei să aduci multă lumină
sau în care dorești să rupi în patru
pâinea din recolta nouă.

Împarte liniștea în șapte,
apoi în paisprezece,
apoi în o sută,
apoi pune-ți întrebarea cine ești
și vei vedea că nu te mai simți singur
ca odinioară.

O invenție păgubitoare

Sunetul ceasornicului
se dizolvă în beznă.
Clipe se nasc,
clipe mor.
De parcă urci
treptele înalte ale unui turn infinit,
iar pașii tăi
se pierd în negura nopții târzii.

Ceasornicul... te gândești –
păgubitoare invenție.
Prin el trece timpul
ca un râu spre oceanul veșniciei,
pe apele căruia Hades plutește cu barca
și plânge,
că s-a făcut plictisitoare și destul de banală
istoria.

Exercițiul tăcerii

În una din nopțile anotimpului
din partea întunecoasă a Terrei,
nu departe de mine,
de pe stelajul liniștii,
a căzut un sunet –
o greșeală enormă a tăcerii.
El se făcea pronunțat
de parcă
o mărgică ruptă din contextul mărgelilor,
care cădeau pe podeaua de lemn una după
alta,
ca într-o banală ploaie de mărgele,
de stele,
de oameni adormiți într-o seară...

Deodată se auzi cum la ușa mea
bate Tăcerea.
M-am retras din mantia somnului
și am spus în glas: „Cine bate la ușă?”
În loc de răspuns am auzit tăcere.

- Pe semne, ai venit după stele, am întrebat.
- Nu, am venit să te conving că liniștea de azi
a fost perfectă...

Dimineața știam doar că bătea cineva la ușă.

Un gând din spatele oglinzii

Când îți îndrepti cravata în vreme de seară,
în fața oglinzii nu ești tu,
ești tu-invers.

În oglindă privești chipul tău inversat,
alți ochi, alt corp, alt om.

Te fură un gând deformat,
venit, cred că, din partea cealaltă:
poate acolo în lumea oglinzilor
oamenii au alte idei, inversate.
Poeziile sunt proze scurte,
cerul senin e zi înnourată,
florile sunt ierburi uscate,
pustiurile sunt păduri de foioase,
limba maternă e limbă străină,
oamenii sunt zei, iar zeii sunt oameni,
cuvintele sunt catarge,
iar petrele sunt pene de lebedă,
zgomotul mașinilor e cântecul privighetorii,
pereții sunt ferestre,
iar statuile nemișcate sunt păsări călătoare,
poeții sunt monahi, îndeplinind postul
tăcerii,
corăbiile sunt stânci, nopțile sunt zile,
îngerii sunt fântâni,

râurile de munte sunt cărți,
iar săgețile de căi ferate sunt cravate...

Și te lasă acest gând inversat
să-ți îndrepti în continuare
cravata.

Sunt un copil
pentru că știu să mă bucur
de ceea ce nu înțeleg maturii:
de vocala ce îndulcește o consoană,
de melodia ce distruge un haos,
de îmbrățișarea ce izgonește o tristețe.
Și pentru că sunt un copil,
am dreptul la respect,
ceea ce nu știu să ceară maturii.

Sunt un copil,
mă număr printre cei ce cred
că cineva din oameni
s-ar putea schimba
în timpul vieții,
pentru că și iarna
cred că se mai poate de văzut
zâmbete sincere,
suprapunându-se,
intersectându-se.

Și pentru că sunt un copil
sufăr pentru că toți mă privează de dreptul
la copilărie,
cu toate că am o vârstă nu chiar infantilă.

Nocturnă

Oraşul doarme lent de tot,
negura îmi înghite privirea.
Pe ochi mi s-a pus o muscă neagră,
care vrea să-mi intre în carne,
să mă adoarmă.

Lucrurile sunt nemişcate
şi am frică să-mi iau mâna de la tâmplă.
Privesc pe geam
ca printr-o țevă de aluminiu,
înghițind sensul luminii.

Liniştea sa face perfectă,
dar se aude zgomotul unei cascade nocturne.
Pe cer stelele-stinse
se scaldă în lumini
ca nişte turme
în ape
de tot nemişcate.

Feerica viziune te prinde
cu dinții de spate
și te face să taci.
Vezi ca prin vis
oraşul trezit
și oameni vorbind sub nas, încordat:
„Iarăși o noapte în care nimic nu s-a-
ntâmplat”.

Tragedia nopții

Noaptea își lasă pijamaua la marginea
patului
și îmbracă o mimică străină,
denaturată.

Apoi, caută în dulapul din dormitor
mantia cu stele și lună desenate pe ea
de-un pictor anonim și existență căruia
trebuie, chipurile, demonstrată.

Îmbrăcată în mantie, Noaptea
se privește în oglindă și repetă în sine:
„Oamenii cred că cerul e-o fereastră spre
alte galaxii,
dar, de fapt, sunt amăgiți de mantia-mi
și de mitul despre existența cosmosului”.

Iese în stradă Noaptea
atunci când oamenii dorm,
se plimbă pe străzi
și când vine dimineața
se duce și ea la somn,
își ia pijamaua de la marginea patului,
dezbracă mimica stranie
a unui personaj tăcut,
pune mantia cu stele și lună în dulap,
și... se pune pe plâns în hohote.
Toată viața visa, sărmana,
să fie luminoasă.

Acasă

Spațiul se făcu deodată îngust.
Apa avea un gust accentuat de apă,
în aer se simțea un miros plăcut de aer,
cerul se făcu senin,
semănând singur cu sine.
Iarba creștea din amintirea despre iarbă,
pâinea caldă se rotunji ca un zâmbet pe buze,
când mama o punea pe masă.
Drumurile și cărările
erau atât de statornice,
încât păreau extrase din veșnicie,
cu trecerea anilor devenind tot mai mici
ca un lac sec, dar viu în amintire.
Pădurile
desprinse de trupul lor de odinioară,
găzduiau înnoptarea lunii,
încălzindu-se de la răceala căldurii.

Am nimerit într-un spațiu paradoxal,
deodată,
atunci când am ajuns acasă.

Desacralizare

Ploua afară, peste geam,
ploua încet în mine
ca peste un lac cu lebede albe
ce-și ascund tăcerea-n priviri.

Ploua afară cu stropi reci,
îngerii aripile-și udase,
clădirile se lipiră la un loc,
statuile frigul îmbrățișau.
Geamul era îngândurat
și-o amintire mă furase,
cum alergam copil desculț prin ploii
și mama mă chema să intru-n casă.

Nu ascultam,
vroiam să știu din ce-s făcuți norii,
să dirijez cu anotimpurile,
să văd cum ne părăsesc naivii, cocorii,
fâlfâind peste amintirile noastre
ca peste o iluzie fără niciun rost...

Reveneam,
mă trezeam în noul trup,
când ploua mai tare.
Vroiam să mă învoiesc
de la statornicele încheieturi

să mă duc acasă, pe-o clipă,
să revin în idee,
ca odinioară,
culcat pe un nor
în zbor,
acolo unde toți:
copilăria, tinerețea și bătrânețea
se prind de mâini
și se bucură
că timpul nu mai contează.

În spitalul poeziei

Le-am spus medicilor:
cu toate că nu sunt din lumea frunzelor,
vă prezint un veston
cusut din frunze bătute de vânturi.
Când sunt îmbrăcat în el, emoțiile mă
copleșesc
ca o vijelie în vreme de iarnă.
Lângă mine sunt și alți pacienți cronici
din spitalul poeziei,
sperând că-i va recunoaște cineva
printre ani...

Vă spun doar vouă:
aici în spitalul poeziei
medicii s-au dus acasă să doarmă puțin
și au venit doar trupuri tăcute.
Aș vrea și eu să-mi las sufletul acasă pe o
vreme
să se odihnească,
iar trupul să scrie mecanic poezii,
fără a le simți cu desăvârșire...

Dar ce poezie fără suflet?

Rătăcire

Sunt un fiu rătăcit al întâmplărilor:
al întâmplării că respir un aer liber,
și nu unul prăfuit de zgomotul războaielor;
al întâmplării că exist
mai mult decât un fluture mic
în goana sa după razele de soare;
al întâmplării că iubesc clipele
când mă privești îngândurată;
al întâmplării că observ nașterea
vulcanilor de cuvinte
pe piscuri de munte înalte.

Sunt un fiu rătăcit al singurătății,
dar memoria străbunilor mei
oricum trăiește în mine
ca un al treilea ochi, invizibil,
rostogolindu-se peste existența mea
ca o avalanșă năstrușnică peste
liniștea florilor de munte.

Din nou și din nou sunt prins de mine
însumi
cu gândul la aprofundarea rătăcirii.

Reincarnare

Intuiția îmi spune
să devin un arbore
ce nu gândește.
Să mă dezvăț a medita prea mult.

Timpul trece, iar eu stau pe loc
cu tâmpla rece lângă zidul
care se dărâmă.
Efortul de a face ordine
dispare.

Aș vrea să fiu un arbore ce nu gândește.

Epoca nimicului

O ploaie antilirică a venit peste noi.
Sensul luptă cu nonsensul,
nimicul pătrunde întregul,
ficțiunea domină adevărul.

Înnebuniți de tăcere,
zeii se rostogolesc adormiți
spre pământ.
Palatele Olimpului
se fac ruine căzute peste ierburi,
printre care Hercules
își plânge părinții.

O dezorientare totală
se ridică ca o negură
deasupra istoriei.

Evoluția eului

Un alt eu, cel de cândva,
umblă cu mine prin lume
ca o nălucă a corăbiilor înecate în mare.

Amintirile zburdă jur-împrejur
ca niște centauri înnebuniți,
nechezând straniu, ah, straniu de tot.

În mine se naște
un univers al geamurilor sparte,
prin care trecutul îmi intră în casă
ca un roi de albine rătăcite.

Un alt eu, cel de mâine,
apare lângă mine,
indicându-mi locul pe scara evoluției.

Vechea și noua paradigmă

Statuia lui Franz Joseph
era îngândurată,
demult nu se mai simțea atât de singură.
Istoria căpătase un statut al poveștii,
măștile de ieri se făcuseră icoane.

În Cernăuți timpul se oprește doar din
întâmplare,
statica se lovește de statică,
liniștea stelelor – de amintirea despre
coroană.
Pe străzi, în absoluta tăcere,
se simte un miros de fum
din tabachera nemțească.
Vântul de la răsărit îl împrăștie
de la o vreme,
șobolanii literaturii oricum se adună
să-și planifice viitorul.

Scrânciobul din parcul parcelat
luptă cu rugina vremii.
Generalul Splèny
dă din umeri,
nimic nu înțelege.
Demult i-au fost arse scrierile
în memoria tăcerii.

Eroii de ieri se uită cu sarcasm,
prin timp,
la eroii de azi.
Vechea paradigmă
se uită la noua paradigmă
și suspină.

Pionul îndrăgostit de regină

Cum e întunericul?

Când închid ochii
nu mă trezesc față în față cu întunericul din
mine.

În schimb, te văd pe tine, iubito.

În loc să mă întâlnesc cu acel mister
care înghite

timpul, spațiul, ideile neînțelese,
mofturile infantile, cuvintele nepronunțate
și realitatea în genere,
te văd pe tine zâmbind.

De la o vreme
mi-ai subminat tot întunericul...
nu mai știi cum arată,
poate s-a luminat deja?!

Oceanul

Îmi vin uneori idei reci,
atât de reci
încât rațiunea devine compactă,
minusculă.
Îmi trebuie doar să te văd
ca să se topească munții de gheață,
să fiu aruncat în oceanul cald din mine.
Dar ce păcat că nu știu a înota!
Și mă înece în emoții enorme,
mor de fiecare dată când te văd.
Sunt victima primăverii ce se naște
și am mai multe vieți deodată, nenumărate,
care se sting și se aprind pe neașteptate.

Povestea ochiului

La început aveam un ochi,
unul mort,
dar care vedea,
fiindcă purta numele de ochi.
Vederea mea, însă,
era lipsită de lumină,
nu percepeam nici o culoare vie.

Ochiul meu era o sferă de sticlă
în care ninge
și cresc un munte de zăpadă,
pe care-l purtam în mine,
cu tot cu răceala lui.

Ochiul să făcu atât de mare,
încât înghiți o pădure
ce s-a rătăcit într-o privire fugitivă.
Ninge cu fulgi de liniște.
Copacii se plimbau prin pădure
înghețați fiind la picioare.
Eram singur, atât de singur,
încât în mine era loc numai pentru iarnă...

Într-o bună zi
ochiul începu să mă doară,
însă soarele a venit pe neașteptate.

Era lumină în jur
și au înnebunit de dragoste florile,
copacii, păsările și stelele.

Aveam doi ochi deja,
ambii vii și ambii ai tăi.

Rugăminte

În ochii tăi arde o flacără albastră –
un fel de cer senin în miniatură,
ca în cele mai frumoase zile de mai.
Când stai în fața oglinzii
se multiplică farmecele lumii,
se luminează întunecimile.
Când te văd privind arborii goi de iarnă,
presimt că aceștia vor înflori degrabă,
fără să mai vină primăvara...
Te rog doar
să mai închizi ochii câteodată,
ca nu cumva să te invidieze cerul
în vreme posomorâtă
sau atunci când plouă
în apropierea ferestrei
prin care privești îngândurată.

Dacă aş fi zeu,
aş încerca să creez o altă lume,
una naiv de ideală.

În această lume privată
niciodată n-aş fi reuşit să inventez
un miracol asemănător cu privirea ta,
iubito.

În lumea creată de mine,
te-aş fi luat pe Olimpul timpului
şi aş fi spus:
„Omenire, ierarhia valorilor se schimbă.
Iată un lucru pe care nu-l pot crea”.

Aş fi nimerit într-o situație dificilă:
cea ce nu pot crea n-avea să existe
în lumea mea.

A doua zi, dis-de-dimineată,
aş fi distrus lumea creată de mine,
fiindcă n-are nici un sens existența acesteia
fără de privirea ta.

În mine

În mine trăiesc eu,
asemenea secundelor ce trăiesc în ceasornic,
asemenea idealului închipuit
ce trăiește-n ideal,
încrederii ce trăiește-n încredere.
În mine trăiesc eu.
N-am mânuși pe mâini,
stau cu palmele întoarse spre tine
și-mi vezi viața scrisă pe degete.
În spațiul îngust din mine
trăiești și tu.
Stăm înghesuiți unul lângă altul,
ca două aripi de pasăre
lipite de corp,
lipite de Dumnezeu.
În mine nu trăiește altceva,
nici minciuna măcar.
Dacă ar trăi și aceasta, cineva din noi
ar fi nevoit să plece,
în absență de spațiu.
Și n-aș reuși niciodată
să-l găesc pe Dumnezeu
în mine,
fiindcă n-ar locui alături de neadevăr.

Dacă ochii

Dacă ochii oamenilor ar căpăta libertate,
ar sta toată ziua închiși,
încât n-ar obosi niciodată,
fiind într-o permanentă odihnă.

Dacă ochii oamenilor ar căpăta libertate,
istoria omenirii ar trece
de la ochiul lui Homer
la ochiul lui Machiavelli
și ar ajunge la ochiul lui Dali.
Ar fi dispărut toate limbile de pe pământ.
Ochii ar fi discutat între ei
cu ajutorul unor semnale neștiute
și oamenii n-ar mai avea ce vorbi.

Dacă ar fi așa cum se spune,
nimic n-ar putea opri
mișcarea browniană
a ochilor neastâmpărați;
liniștindu-se doar atunci
când se vor împerechea doi câte doi,
văzând unii în alții ceva inedit.
Dar asta se întâmplă și așa,
fără ca ochii să capete libertate.

Umbre sonore

Ceasornicul începu să numere
clipele de la limita scurgerii timpului.
Mai am câteva ore
și o să am de a face cu umbrele sonore
ale pașilor tăi...

Rezonanțele sonore ale pașilor
mai pot fi auzite,
coborând de la etaj
în câteva clipe.
Apoi, ele dispar definitiv.
Camera rămâne fără sunete,
fără poezie,
fără culoare
și trebuie să fug spre geam
să te privesc.

Pe neașteptate, mă vizitează Timpul,
mă condamnă la multă suferință
și-mi spune:
„Începând cu astă seară,
nu vei mai privi pe geam la lume.
Tu trebuie să te acomodezi cu rezonanța
unor umbre sonore,
fără să fugi după lucruri abstracte,
le vei desluși importanța”.

„Da, e prea bătrân
și inert acest Timp” –
cugetam, privindu-te pe geam
a doua zi.

Cu gândul la îmbrățișare

Venea un val spre mal
într-o după amiază.
Te bucurai ca un copil,
zvelt te strecurai prin ape
ca o rază de lumină transparentă.
Eram lângă tine
și respiram o clipă lentă,
priveam la valuri
ce duceau spre țarm trecutul.
Rămâneam în doi,
singuri cu liniștea din noi.
Ochii tăi erau atât de albaștri,
încât cerul începu să refuze
la milioanele de aștri.
Tăcerea scoicilor plutea în aer,
veacuri lungi se făceau secunde,
topite sub razele solare.
Nu-mbătrâneam deloc, nu aveam timp,
universul se făcu de tot compact,
turtit de două trupuri
cu gândul la îmbrățișare.

Schimbare

De când ți-am cunoscut zâmbetul
din mine crește în permanență un arbore,
unul uriaș,
care atinge cu ramurile sale cerul:
îl sparge, îl sfărâmă, îl depășește...
Observ
cum cad de sus bucăți de cer:
culori, nori, păsări, sentimente.

Zei stau înghesuiți unii lângă alții –
crengile de sus ale arborelui
le acapară împărățiile aeriene.
Ei se fac răi,
se răzbună
și de pe ramuri se dezlipesc
sentimentele lunii octombrie.
Vine iarna,
acoperind cu zăpadă frunzele,
pe care erau scrise poeziile zeilor,
necitite de nimeni.

De-ai ști tu câtă
dezordine provoci prin intermediul
arborelui, poeziilor,
frunzelor, culorilor, ideilor...
ai fi devenit alta,

cred că,
și n-ai fi rezistat,
te-ai fi umplut de ură
față de lumea ce ne înconjoară
și prea mult complică
o dragoste atât de simplă.

Când lipsește o componentă esențială

Când am părăsit pentru prima dată
orașul luminii
am înțeles că nu pot respira.
Eram neliniștit.
Oxigenului ce mă înconjura
îi lipsea o componentă esențială
(zâmbetul tău în combinație cu privirea ta),
dar nu conștientizam atunci ce anume...

Era departe acel oraș feeric
și oxigenul părea straniu de tot.
Era o substanță artificială,
fără dragoste,
fără suflet.

„Mai poate fi găsit pe aici
oxigen cu suflet?
Absurdă întrebare!”
repetam eu în gând.

Între timp, oxigenul se făcu greu de tot,
începu să mă deranjeze
și se așezase pe pereții interiori ai
sufletului...

Lipsea, totuși, o componentă esențială.

Teoria pleoapei

De m-aș fi trezit într-o bună zi
metamorfozat într-o pleopă de-a ta
sau de-aș fi două pleoape concomitent,
ca două semiluni
ce formează întregul lunii de pe cer,
aș fi toată ziua
și toată noaptea alături de ochii
ce mă fac nebun.
Aș face iubire cu dâșii,
atunci când sunt închiși
sau dorm, sau se odihnesc,
sau se gândesc la câmpii cu flori,
sau pur și simplu protestează cu închiderea
contra lumii,
care-i spune puține cuvinte despre iubire.

Aș fi o pleopă de nădejde
care apără ochii de apă, de nisip și de soare,
aș garanta întunericul în timp de odihnă
și m-aș strădui să fie
cel mai luminos întuneric
din toate câte ai văzut vreodată.

Seara își reazemă cotul,
ca o doamnă,
de masa mea de scris,
mă privește atent,
de parcă cu gelozie,
caută prin dulapul de la bucătărie
o sticlă cu whisky sau otravă,
nu găsește nimic
și pleacă de la mine...

Rămân singur
și caut ca un alchimist
formula unor sentimente adevărate.
Zgomotul liniștii împrăștie
ca un vânt sălbatec
gândurile prin cameră.

Seara se întoarce și-mi spune:
„Am văzut ieri pe drum
cum se plimba o jumătate de suflet,
nu-i al tău cumva?”

Din lumea perfectă

Pe partea perfectă a Terrei,
acolo unde rădăcinile copacilor noștri
străbat prin straturile pământului, prin lut,
și se fac alți copaci
cu mult mai perfecți și simpli,
îngerii se odihneau la umbra zidului
ce-mparte cerul în două.

Pe partea perfectă a Terrei
cuvintele se loveau între ele
și nimeni nu strivea clepsidrele sparte
în care nisipul împietri,
iar timpul își regăsi liniștea în ape.

Pe partea perfectă a Terrei
pășeam la marginea orei
și te priveam în ochii albaștri,
luminați de liniștea mării.
Păreai atât de perfectă și frumoasă,
încât am zâmbit
și-am spus că am ajuns acasă.

Arcada nemuririi

La celălalt capăt al gândului –
te neted pe cap.

Tu ești ca tot timpul infantilă
și miroși a timp de primăvară.

Ești departe, însă gândul
nu cunoaște depărtare.

Sunt sigur că acum privim împreună
aceeași porțiune de cer.

Oglinzile din preajma mea
devin spatele oglinzii în care te privești.

Te văd cu gândul

și simt mirosul oceanelor de amintiri.

La celălalt capăt al gândului -

mi se termină curcubeul,

acolo doi îngeri stau îmbrățișați.

Ei nu au distanță,

nu au timp,

nu au moarte.

Ce mult aș vrea să devin gând,

pentru a-i avea viteza de îmbrățișare.

O evoluție sentimentală

I

Mă dușmănesc cu verbele timpului
din motive estetice.
Această stare îmi aduce neplăceri.
La urechea intuiției
gălăgia se face mai mare:
verbele-mi șoptesc,
uneori îmi strigă numele tău
și mă trezesc dimineața
în robia unor idei ciudate.

II

Trăiesc în interiorul verbului „a fi”
asemenea păsărilor ce trăiesc în colivie.
Respir din motivul că m-am obișnuit
singur cu mine,
dar exist pentru că aud numele tău.

III

Sunt un rob naiv al verbelor care iubesc.

Tu

Cetatea cu îngeri
plutea în aer, printre nori,
priveam la ceruri
și nu știam dacă cobori.

Aripa ta zbura foarte aproape,
ploua cu stropi mărunți pe frunte, peste
pleoape.
Te așteptam să vii cu privirea înghețată,
iar tu pluteai pe ape, culcată pe o piatră.

Dormeai adânc, visai cum se face
dimineață,
cum îngerii zburau, făcând din moarte
viață,
cum cerul duminica porțile-și deschise,
înghesuind veacuri, trecând peste vise...

Și ne-am trezit în doi, cu liniștea în brațe,
te țineam de mână la marginea de ape.
Erai un parfum făcut corp omenesc
și ochii tăi îmi spuneau să zâmbesc....

Sunt cuvinte pe care mi le spui când taci,
le observ ca pe niște păsări zburând
spre țările unde se termină cerul.

Sunt cuvinte moarte și vii concomitent –
nu se rostesc, dar trăiesc în noi
ca niște emoții galopante
în căderea frunzelor moarte.

Sunt cuvinte dure ca fierul,
dar de care nu se prinde rugina
și nicicum nu pot fi uitate.

Sunt cuvinte care te dor în vreme de noapte
și vrei să te trezești cu un vis străin
în memorie.

Sunt cuvinte care te fac fericit
și le pipăi cu privirea inimii tale.
Sunt catifelate
și sar de pe o culme a speranței pe alta...

Sunt cuvinte pe care mi le spui când respiri,
vorbite de ochi, de tăcere.
Le adun în jurul meu,
făcând din ele un scut rezistent ce mă apără.

Metamorfoză

M-am trezit mic de tot,
rătăcit între sprâncene.
Dar am dat de-un lac albastru –
unul enorm de frumos.
M-am trezit mic,
pescuind lumină într-un lac albastru,
făcând schi pe pudră și culoare de creion.
A venit noaptea
și pleoapa s-a închis.
E ochiul tău albastru,
m-am gândit,
e ochiul tău.

Îmi pari atât de perfectă,
încât numele tău
atât de greu îmi iese din minte
parcă ar fi stat pe spatele unor melci,
care vor să fugă de mine,
dar nu pot.

Te văd încuiată între pleoape și retină,
parcă ai privi prin ochii mei
ca prin două ferestre ciudate.

Inima mi se zbate
ca un ceasornic ce merge de la sine,
ca un val nebun
izbindu-se de stânci
la țârmurile unei țări străine.

Îmi pari atât de perfectă
și atât de lejeră
cu un puf de păpădie
zburând deasupra lacului,
trecând dintr-o sferă efemeră
în altă sferă.

Alerg după el și vreau să-l prind,
dar mă-mpiedic și cad
în visuri frumoase despre sensul existenței.

Paradoxul limitelor

Sunt îndrăgostit de aerul
ce te respiră.

Am frică enormă să nu te faci mai puțină:
jumătate dizolvată în aer,
jumătate crescută-n lumină.

Ah, pentru a te cunoaște cu desăvârșire
voi fi nevoit degrabă să mă îndrăgostesc
de tot universul ce te înconjoară.

Prizonierii

*Mutarea Zidului se numește
moartea celui de al cincilea element*

Nichita Stănescu

Am pus un zid imaginar în fața mea
și lumea se făcea că nu mă vede.
Eu nu-s de aici, spuneam,
eu sunt din altă parte,
vorbiți-mi dacă vreți cuvinte moarte.

Am pus un zid imaginar în fața mea
și locuiam pe insula tăcerii.
Vreau să alerg, gândeam, vreau să respir,
să schimb delirul fals pe un alt delir.

Am pus un zid imaginar în fața mea,
nu te vedeam,
iar tu ședeai cu spatele spre mine
și-ai pus și tu un zid imaginar în fața ta.
Eram doi prizonieri naivi, inconștienți:
Eu – al tău și tu – a mea.

Cuprins

Invizibila polaritate (p. 4)

Șah în tăcere nocturnă (p. 35)

Pionul îndrăgostit de regină (p. 63).

Editura RAFET
Râmnicu Sărat
2015